

Шабахе болои сари Кабирии террорист, думравакону лаганбардорони каламбадаш - Теури Варкӣ, Кӯри Юнус, Мирзои Салимпур, Мухаммадиқболи Садриддин ва асолатбохтаи дигар ва инчунин хочагони хориҷиаш наздик шудан дорад. Шабахи мусибат. Мусибате, ки барои эшон бо ғочиа баробар аст.

Аслан, ҳар як пешравӣ, дастовард, муваффакият, ки насиби мардуми миллати Тоҷикистон мегардад, барои онҳо мусибат аст, мотам аст. Аз қаҳри ғазаб даруни ҳешро меҳӯранду аламашонро аз калам мегиранду аз саҳифаҳои иҷтимоӣ дар “Фейсбук”, “Твиттер”, “Ютуб” ва ғайра. Чунон чирк аз зерӣ ноҳун меҷӯянд, ки худ дар он гарк мегарданд ва чун пайдо накарданд, пайи афсонабофӣ меафтанд. Барои таскини калбашон мебофанду менависанду меҳонанд.

Чӣ кунем? Муқтазои табиати ин бечорагони дарбадар ҳамин аст. Ҳамеша дар хурсандии миллат мотам гирифтанд. То ҷу тавони дидани ҷеҳраи ҳандони тоҷикро надоранд.

Зеро луқмаи наонашон аз интиқоди Тоҷикистон аст. Дастури хочаҳояшонро доранд, ки ба ҳеҷ минвол бояд дар хурсандии миллати худ шарик наҳаванд. Онҳо бояд тоҷикро танҳо ва танҳо бо ҳоқу ҳун олуа бинанд. Тоҷики орому осуда, бо давлати муқтакилу озод барояшон лозим нест. Барои ҳамин ҳақ “Паймони зиддимиллӣ” сохтаанд. То ҳар қадар, ки тавонанд дар ҷарҳаи рушду тавсиаи Тоҷики қуҳанбунёд ва Тоҷикистони навини дунявӣ ҷӯб гузоранд. Вале ҳар дафъа ҷӯбашон мешиқанаду тарошаҳои он чунон дар фарқи сарашон мезанад, ки моҳҳо ба худ намеоянд. На ҳуду на хочагони қаразҷӯяшон.

Имрӯз дар Тоҷикистон ҷарҳаи нава ба қардиш меқарояд. Ҷарҳае, ки барои ҳар як соқини Тоҷикистон ҷашну ҳушнудӣ меорад. Ҷашни пур аз нуру сафо. Ҷарҳае, ки бо як расидани сари ангушти мардонаи Фарзанди фарзонаи миллати тоҷик қори НБО Роғунро ҳусни оғоз мебаҳшаду аз нури он ҷеҳраи ҳар як соқини Тоҷикистон мешуқуфад, нурборон мегардад, қамбуди барк дар саҳфаҳои гузаштаи таърихи миллат боқӣ мемонад ва мо роҳ меғирем қониби фардои дурахшон.

Вале ин ҷашну хурсандӣ боз барои қамъе қӯрдилу ҳасуду худбохтаю ҳоиноне чун қабриҳо, варқиҳо, салимпурҳо, қӯру қачалаҳои нахзатӣ ва хочагонашон яқинан мотам ҳоҳад овард. Ин нуру дили сиёҳи онҳоро ториктар ҳоҳад қард. Ҷашмони аз қиряҳои қарибӣ ҳирағашташонро ҳиратар ҳоҳад соҳт. Ва шояд ин қалбҳои сиёҳу залилғашта, қуввати

бардошти ин рӯзи хушбахтии миллат, ин нури зиё, чонбахшу чонфизоро накарда бо фочеаи охирини умри худ рӯ ба рӯ шаванд. Рӯзи бадтарини ин бадбахтону кӯрдилона мешавад.

Танҳо аз ин боке нест, онҳо мучиби он қадар фочеаҳо барои миллати худ гаштаанд, ки бояд худ дар оташи андӯхташон бисӯзанд. Ва хатман месӯзанд аз нури Рогун.

Ёралии Набӣ